

[Viggo Starcke.]

der i fjor blev indført for 17 000 kr. af sådanne afskårne blomster, men der blev samtidig udført for 212 000 kr.; det vil sige, at hvis man der fordobler satserne, risikerer man, at de lande, som importerer blomsterne fra Danmark, laver repræssalier, og så kan jeg ikke se, at der er nogen visdom i denne foranstaltning.

De ord, jeg her har den ære at sige, er rettet imod en politik og ikke imod en person, men da personen er bærer af netop denne ejendommelige politik, kan det ikke undgås, at der samtidig kommer til at ryge nogle gmister her og der. Protektionistisk frihandelspolitik og liberalistisk toldpolitik har i dette ministerens forslag til lov om ændring i lov om toldafgifterne indgået en mærkelig amalgameret legering, som vistnok ikke før er set i dansk demokratisk politik, en forbindelse, som er lidet smigrende for det parti, som lader den passere, og temmelig afslørende for den person, der har fremsat lovforslaget, desværre også temmelig kompromitterende for det universitet, som har fostret en så pseudovidenskabelig elev. Den højtærede minister ved nemlig, at de grunde, han anfører til fordel for dette lovforslag, ikke er holdbare, hverken for videnskabens, moralens eller historiens domstol. Han ved, at læren om toldens velsignelser er vildledende og urigtig, han ved, at det, han prøver at slæbe sit parti med til, strider imod venstres gamle idealer, imod partiets historie, imod partiets program, imod landbrugets interesser, og han ved, at han derved risikerer at ødelægge venstre, at kompromittere Danmark i udlandets øjne og at modvirke det handelspolitiske samarbejde mellem Atlantpagtstaterne, som er et meget vigtigt mål at sigte efter. Den magt, den højtærede finansminister øver over sine partifæller, skyldes dels hans store dygtighed, dels hans store arbejdsevne, men mest dog det, at regeringens parlamentariske basis i givet fald afhænger af en eneste stemme, nemlig finansministerens egen stemme. Hans kyndighed er der ingen der betvivler, men tvivlen gælder oprigtigheden i kyndighedens anvendelse. Ministeren erindrer måske, hvordan det går de lovkyndige, som har taget kundskabens nøgler og selv ikke vil gå ind, men forhindrer dem, som gerne vil. Ministeren ved, at frihandelens princip både er det rigtigste og det fordelagtigste, og alligevel står han her som advokat for det modsatte.

Endnu i sin nytårstale i radioen for knap et halvt år siden udtalte ministeren sig i fuld overensstemmelse med sin inderste og

oprigtigste mening, da han sagde følgende, som jeg beder om både den højtærede formands og ministerens tilladelse til at citere:

„Vi står overfor en udrensning indenfor industrien, efter at denne i 20 år har levet i ly af restriktionerne. Disse har givet industrien en meget stor beskyttelse, hvilket har været en stor behagelighed, men virksomhederne har i samme periode manglet den *pisk over nakken*, som udlandets konkurrence betyder.“

Nu ønsker den højtærede minister for industrien, at behageligheden ved restriktionerne skal ombyttes med behageligheden ved toldunderstøttelsen, og at udlandets konkurrence nu skal holdes ude med toldmure, hvor den før blev holdt ude med restriktionspigtråd.

Hvad er årsagen til dette pludselige sindelagsskifte og denne pludselige karakterforandring? Forklaringen er, hvis man skal finde den i ministerens fremsættelsestale, følgende 3 punkter: for det første: at toldloven er gammel, 30 år gammel; for det andet: at man ønsker en overgang til værditold, og for det tredje: at man ønsker at ajourføre toldsatserne.

Det er rigtigt, at toldloven er forældet på mange områder, og — hvis man *skal* have en toldlov — at den trænger til en teknisk revision. Det er et reelt argument, men ved nytårstid var toldloven også 30 år gammel, og det kan ikke være de få forløbne måneder alene, der har gjort den revisionsmoden. Der nævnes i toldloven en del umoderne varer som f. eks. kruschensalt, som få mennesker interesserer sig for nutildags, og der savnes poster på en hel del moderne varer som nylon, plastic, elektriske artikler, uden at det dog føles som et savn hos normale mennesker, hvis disse varer ikke bliver fortoldet. En teknisk revision, hvor ønskelig den end er, må imidlertid altid være noget sekundært og vedrører hverken spørgsmålet om statens ønsker om øgede finansielle indtægter eller industriherrerens ønsker om øgede toldunderstøttelser. En teknisk revision ville for det første blive overflødig, hvis man afskaffede toldsystemet, sådan som et flertal af det høje tings medlemmer har stillet deres vælgere i udsigt i deres programmer. En teknisk revision er et stort og sammensat arbejde, hvis det skal gøres ordentligt, det er en opgave for en kommission og ikke for en minister, der ikke er sagkyndig på disse områder.

Det er rigtigt, at den bestående toldtarif både er indviklet og vanskelig at benytte, men det er den foreslåede også, og hvordan man så indretter told, vil told altid blive